

Arrest

nr. 51 505 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 27 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 2 juli 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 3 juli 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 augustus 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 26 augustus 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese uit Kumanovë en bezit u de Macedonische nationaliteit. U bood zich op bovengenoemde datum aan voor gehoor op het Commissariaat-generaal. Gezien u zich echter onwel voelde en een medisch attest voorlegde waaruit bleek dat u slechts geringe tijd kon gehoord worden, werden de verklaringen van uw echtgenoot aan u voorgelezen. U bevestigde zich volledig bij de verklaringen van uw echtgenoot aan te sluiten. U haalde in uw vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenmin enig ander motief aan dan diegenen die werden aangehaald door uw echtgenoot in het kader van zijn opeenvolgende verklaringen. Uit uw verklaringen afgelegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u Macedonië in het gezelschap van uw echtgenoot en drie minderjarige kinderen heeft verlaten op 1 juli 2009, richting België. U bent aangekomen in België op 2 juli 2009 en u hier heeft de volgende dag asiel aangevraagd. U legde ter staving van uw identiteit uw identiteitskaart, uitgereikt te Kumanovë op 22 december 2004, uw geboorteakte, uitgereikt op 17 maart 2009 te Romanovce en uw huwelijksakte, uitgereikt te Romanovce op 17 maart 2009, neer.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, A.(...) B.(...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Ik stel vast dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Macedonië te hebben verlaten omdat u enerzijds problemen vreesde met B.(...) S.(...), die u had omgekocht om fraude te plegen tijdens de verkiezingen, hetgeen u niet had gedaan, en anderzijds omdat u door de macht van S.(...) en de gebeurtenissen in het stemlokaal problemen vreest met de Macedonische politie, wiens oproepingen u tot tweemaal toe negeerde (gehoor CGVS pp. 4-7). U legde ter staving van uw beweerde problemen met de politie twee oproepingsbrieven, d.d. 9 juni 2008 en 13 maart 2009, neer, waarin u luidens deze convocaties wordt verzocht zich bij de politie aan te bieden om een verklaring af te leggen in het kader van artikel 324 alinea 2 van de Macedonische Strafwet (vereniging met vijandig doel). Uit een onderzoek naar de echtheid van deze documenten, waarvan een kopie van de resultaten in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat deze documenten manifeste fouten bevatten en er aldus geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit ervan. Deze documenten, die de kern van uw asielaanvraag omvatten, kunnen dan ook niet in het minst de door u beweerde problemen staven, wel integendeel. Door het neerleggen van valse documenten heeft u immers de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden. Uw geloofwaardigheid is hierdoor volkomen ondermijnd. Aldus kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering problemen te hebben met de Macedonische autoriteiten omdat u getuige zou zijn geweest van fraude in tijdens de parlementsverkiezingen van 2008.

Mochten uw problemen met B.(...) S.(...) geloofwaardig zijn, quod non, dan nog dient vastgesteld te worden dat deze problemen van louter inter-persoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie; evenmin houden zij enig verband met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U diende zich voor deze problemen te wenden tot de bevoegde autoriteiten, hetgeen u evenwel naliel te doen. Uw verklaring voor deze nalatigheid, met name dat de Macedonische politie corrupt is en B.(...) S.(...) machtig (gehoor CGVS p. 7), is volkomen ontoereikend, temeer daar u zelf verklaarde dat B.(...) S.(...) en 30 van zijn handlangers door de Macedonische politie werden gearresteerd (gehoor CGVS p. 8). Bovendien blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie anno 2010 steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 de "Sector voor Interne Controle en Professionele Normen" of SVKPS, een interne controleafdeling, opgericht. Het mandaat van de SVKPS omvat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Ten gevolge van de oprichting van SVKPS worden meer en meer politieagenten die

schuldig worden bevonden disciplinair gestraft. Dat de politie anno 2010 beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Bij de uitvoering van deze wetgeving wordt de Macedonische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Spillover Monitor Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiërs, met opmerkelijke resultaten als gevolg, en aan de zogenaamde community policing. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Macedonisch politieel systeem te verhogen. Met het oog hierop werden "Citizen Advisory Groups" (CAG) opgericht. In dergelijke fora worden burgers, politie en gemeentestructuren samengebracht met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Het resultaat van deze meetings heeft er niet alleen voor gezorgd dat er een betere communicatie en samenwerking is tussen de burgers en de politie, maar heeft tevens een groter vertrouwen van de burger in de politie bewerkstelligd.

Voorts blijkt uit voornoemde informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen. Uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn het recht heeft om bij de regionale of lokale politie-eenheden een klacht tegen de politie neer te leggen. De politie is verplicht om de klacht te onderzoeken en om binnen een periode van 30 dagen na de klacht de aanklager een gemotiveerd antwoord te geven over de genomen maatregelen. Daarnaast kan er een strafrechtelijke klacht bij het Openbaar Ministerie, een onafhankelijk overheidsorgaan, tegen machtsmisbruik door de politie ingediend worden. Voorts kan men terecht bij de Ombudsman. Het overgrote deel van zijn aanbevelingen worden door de Macedonische overheid uitgevoerd. Ten slotte kan men ook terecht bij een aantal NGO's die personen bijstand verlenen als ze een klacht willen indienen tegen machtsmisbruik door de politie. In 2004 werd met steun van de "OSCE Spillover Monitor Mission to Skopje" en het "Foundation Open Society Institute – Macedonia" (FOSIM) het 'Human Rights Support Project' (HRSP) opgestart. Het doel ervan is om gratis wettelijke bijstand te verlenen aan vermeende slachtoffers van een slecht functionerende politie en om hulp te bieden om klacht neer te leggen via de verschillende bestaande administratieve en wettelijke mechanismen. Sinds november 2006 beschikt het HRSP ook over een gratis telefoonnummer waar burgers machtsmisbruik door de politie kunnen melden. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat het bestaan van deze organen ervoor zorgt dat er in Macedonië een substantiële vermindering van politieel wangedrag merkbaar is. Er wordt steeds vaker een disciplinaire actie tegen politieofficiërs ondernomen en de capaciteiten om mishandelingen te onderzoeken worden steeds meer ontwikkeld. Hoewel het niet ontkend kan worden dat er in Macedonië nog steeds corruptie op verschillende niveaus is, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal ten slotte dat er dankzij de "State Anti-Corruption Commission" vooruitgang gemaakt wordt bij de implementering van een anticorruptiepolitiek. Er werd ook een actieplan in verband met belangenconflicten aanvaard. Ik meen dan ook dat in Macedonië anno 2010, voor wat betreft corruptie en machtsmisbruik, door de politie redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten doen tenslotte geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevestigen enkel uw identiteit, afkomst en burgerlijke staat en de identiteit van uw vrouw en kinderen, die niet in vraag worden gesteld. Aan de authenticiteit van de oproepingsbrieven van de politie kan, zoals hierboven al gesteld, geen geloof worden gehecht."

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in hoofde van u evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen ten slotte geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, geboorteakte en huwelijksakte bevestigen enkel uw identiteit, afkomst en burgerlijke staat, die niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A. B. Zij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 51 504 van 24 november 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot, A. B. verworpen.
In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing totaal niet ingaat op welke "manifeste fouten" er aanwezig zouden zijn bij de twee convocaties. Verzoeker heeft het recht te weten op welke fouten de beslissing zich beroept om te besluiten tot de niet-authenticiteit van deze documenten. Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing enerzijds vaststelt dat de problemen van verzoeker van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn maar anderzijds nalaat in te gaan op het gegeven dat verzoeker duidelijk heeft weergegeven waarom hij voor deze problemen geen aangifte deed bij de politiediensten, met name omdat de Macedonische politie volgens verzoeker zeer corrupt is en B.S. daarenboven een zeer machtig en invloedrijk persoon is. De bestreden beslissing heeft, door verzoeker te verwijten geen klacht te hebben neergelegd, haar eigen informatie omtrent de corruptie bij de politie miskend. Volgens verzoeker heeft hij perfect aangetoond dat hij in deze concrete situatie geen enkel vertrouwen had in de politie, te meer de politie na het incident met de mannen van B.S. gewoon in het stemlokaal arriveerde en de stemnurnen meenam. Verzoeker stelt verder dat de bestreden beslissing concreet moet onderzoeken of er bij gewone burgers op dit ogenblik een voldoende groot vertrouwen aanwezig is om aangifte van misdrijven te gaan doen bij de politie onafgezien of er inmiddels hervormingen werden doorgevoerd. Verzoeker werpt vervolgens op dat de bestreden beslissing ook voorhoudt dat uit het feit dat B.S. en een aantal van zijn mannen naderhand werden aangehouden door de politie blijkt dat de politie zeker niet corrupt is. De motivering gaat echter niet in op het gegeven dat B.S. en een aantal van zijn mannen onmiddellijk werden vrijgelaten en dat deze ooit voor de rechtbank werden berecht voor het plegen van misdrijven. Volgens verzoeker blijkt ook uit de informatie die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratief dossier toevoegt de problematiek van corruptie binnen het hele overheidsapparaat. Verzoeker meent tot slot dat hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

3.2. De formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416;

RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden beoordeeld.

3.3. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing vooreerst vraagtekens plaatst bij de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas op grond van de vaststelling dat de door verzoeker neergelegde convocaties ter staving van zijn problemen met de politie niet authentiek zijn. Op basis van een onderzoek naar de echtheid van deze documenten, waarvan de resultaten in kopie als bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 14, Landeninformatie, Antwoorddocument MK2010-15), werd dit motief feitelijk onderbouwd. De analyse van de documenten gebeurde op basis van informatie die was ingewonnen op een workshop, via een liaisonambtenaar in Duitsland en op de Belgische Ambassade in Belgrado (stuk 14, Landeninformatie, Antwoorddocument MK2010-15, p. 2) en geeft duidelijk aan omwille van welke redenen er geen geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit ervan. Zo werd opgemerkt dat dergelijke convocaties anno 2008-2009 niet meer gebruikt werden door de Macedonische politie. Als gevolg van een amendering van de Macedonische Strafrechtswet in 2008 en 2009 worden personen onder meer op basis van artikel 144 van deze wet geconvoceerd, terwijl verzoeker in casu geconvoceerd werd op grond van artikel 142 lid 6 van de Macedonische Strafrechtswet van 1997 met amendementen in 2002 en 2004. De verwerende partij oordeelde bijgevolg terecht op basis van voormelde analyse dat aan de authenticiteit van deze documenten geen enkel geloof kan worden gehecht. Door gebruik te maken van valse stukken heeft verzoeker gepoogd de Belgische autoriteiten te misleiden waardoor geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door hem voorgehouden relaas. Voor zover het voor verzoeker onduidelijk is met welke manifeste fouten de oproepingsbrieven zijn behept, wijst de Raad verzoeker alsnog op de volgende overweging uit de bestreden beslissing: "Uit een onderzoek naar de echtheid van deze documenten, waarvan een kopie van de resultaten in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat deze documenten manifeste fouten bevatten en er aldus geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit ervan", waarin duidelijk wordt weergegeven dat verzoeker de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, kan terugvinden in het administratief dossier en hiervan, mits het volgen van de daartoe voorziene procedures, integraal kennis van kan nemen.

3.4. De bestreden beslissing is eveneens gebaseerd op het feit dat de door verzoeker aangehaalde elementen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, welke vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Verzoeker verklaarde Macedonië te hebben verlaten omdat hij enerzijds problemen vreesde met B.S., die hem had omgekocht om fraude te plegen tijdens de verkiezingen, en anderzijds omdat hij door de macht van B.S. en de gebeurtenissen in het stemlokaal problemen vreest met de Macedonische politie, wier oproepingen hij tot tweemaal toe negeerde (stuk 5, gehoorverslag CGVS 03/03/2010, p. 4-7). Deze problemen, voor zover zij bewezen worden geacht – quod non - hebben geen nexus met het Vluchtelingenverdrag. De Raad stelt vast dat verzoeker dit geenszins betwist. Verzoeker toont evenmin aan dat hij als gevolg van de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp en/of bescherming van de in Macedonië aanwezige autoriteiten.

3.5. Van een asielzoeker mag bovendien worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat verzoeker geen pogingen heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen en voor dit nalaten geen afdoende reden kan aanbrengen. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van zijn verklaringen als zou hij bij de politie geen klacht kunnen indienen omdat deze corrupt is en omdat B. machtig is, zonder de vaststellingen die de bestreden beslissing hieromtrent heeft gemaakt te weerleggen. Verzoeker brengt immers nog steeds geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij daadwerkelijk geen beroep zou kunnen doen op de politie naar aanleiding van zijn problemen met B. De loutere stelling dat hij geen enkel vertrouwen had in de politie, te meer de politie na het incident met de mannen van B.S. in het stemlokaal gewoon arriveerde en de stemurnen meenam, is onafdoende

teneinde de onmacht of onwil aan te tonen van de Macedonische autoriteiten om hem bescherming te bieden.

3.6. Daar waar verzoeker voorts stelt dat de bestreden beslissing haar eigen informatie omtrent de corruptie van de politie miskent, wijst de Raad op de inhoud van deze stukken waarin wordt verduidelijkt dat, indien er zich problemen van machtsmisbruik of corruptie door de politie voordoen, er mogelijkheden bestaan om dit aan te klagen en dat de Macedonische politie anno 2010 steeds beter functioneert, steeds beter haar taken uitvoert en hierdoor meer en meer de maatstaven benadert van de Europese Commissie. Het gaat niet op dat verzoeker zonder meer stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het gegeven dat uit de informatie wel degelijk blijkt dat de corruptie bij de politie nog een zeer groot probleem zou zijn, zonder de vaststellingen die de Commissaris-generaal hieromtrent heeft gedaan op concrete wijze te ontkrachten. Door het louter citeren van een zinsnede uit de gehanteerde informatie weerlegt verzoeker geenszins het geheel van de informatie en de algemene strekking die hieruit spreekt. In casu oordeelde de commissaris-generaal dan ook volkomen terecht dat er in Macedonië anno 2010, voor wat betreft corruptie en machtsmisbruik, door de politie redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Daar waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing concreet moet onderzoeken of er bij de gewone burgers op dit ogenblik een voldoende groot vertrouwen aanwezig is om aangifte van misdrijven te doen, dient te worden gewezen op het feit het subjectieve vertrouwen van de burgers in de instellingen los staat van de objectieve vaststelling dat zij voldoende bescherming bieden.

3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord, hij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees als taal machtig is. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden weerhouden.

3.8. Er werd geen schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsverplichting aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3.9. Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN